

ΕΡΡΙΚΟΥ ΑΝΤ. ΣΚΑΣΣΗ

Μέλους τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν

Ἑομοτίμου καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΟΥ ΛΑΤΙΝΟΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΕΞΙΚΟΥ *

bem *Ci*, in arces *VF*, -us tuus *Ci*, stellarum (solis ἢ lunae) -ūs (ἢ τοῦ ἡλίου ἢ τῆς σελήνης περιφορά, τροχιά, ἀντ. *discessus* κ. *recessus*) *Cic*. de or. 3,178. -us et recessus aestuūm (τῆς θαλάσσης πλήμμυρα καὶ ἀμπωτις ἢ ἀνάροια [κν. φυρονεριά], πλήμμυρις καὶ παλίροια) *Ci*, ventorum (ἢ ὄρη τῶν ἀνέμων) *Verg*. A 3,570. *hostium* *Iust*. 2,8,2. *bestiarum* ad res salutares (ἢ διαθέσεις, ἢ ὀρμέφυτος κλίσις, ἀντ. *recessus*) *Cic*. nat. 2,34. *Μιτροφ.*: accessūs... ad causam (εἴσοδος εἰς τὸ θέμα, ἀντ. *recessūs*) *Cic*. ep. 9,14,7. **2.** τόπος προσβάσεως, ὄρμος. *haud facilis erat in insulam classī -us* *Liv*. 28, 7,1. *aliūm navibus -um petere* *Liv*. 29,27,9. *oram accessu carere* *Plin*. 6,89. *portus... et -um ad insulam* (Βρετανίαν) *explorare* *Suet*. *Iul*. 58,1. **3.** ἐπιβάθρα (ἐπιβατήριος πολεμικὴ μηχανὴ ἦν προσήγον κατὰ τὰς ἐφόδους πρὸς ἐπιπήδησιν ὑπεράνω τῶν τευχῶν) *Vitr*. 10,13,8.

accestis, ἰ. *accedo*.

Accī, ὄrum, ἄ. (ν. *Guadix el Viejo*), ἰ. *Accitanus*.

Acciānus, ἰ. *Accius*.

accidēns, ntis, οὖ., πλθ. **accidentia**, ium (1. *accido*). **1.** οὖσ. (ἀφ. -nti). α) πλθ. τὸ συμβαῖνον οὐχὶ ἐξ ἀνάγκης. β) ἔν. κ. πλθ. τὸ συμβαῖνον (*γαλλ.* *accident*), ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ λυπηρὸν συμβάν, ἀτυχία = *calamitas* *Sen*. dial. 5,26,3. ep. 120,12. *Suet*. diff. p. 289. *Ap Am*. γ) ἔν. κ. πλθ. τὸ συμβεβηκὸς (κατ' Ἀριστοτ.). *ex accidenti* *Macr*. somn. 2,14,8. δ) ἔν. κ. πλθ. = τὸ ἐπίθετον = *adiectivum*. *ex accidentibus* *Quint*. 8,3, 70. *Macr*. s. 1,4,11. **2.** Ἐπίθ. συμβεβηκῶς, τυχαῖος, ἔξωτερικὸς. *bonum* (οὖσ.) *accidens* *Apul*. *Plato* 2,2. *sapere* (ὑποκ.) *est accidens* *Sen*. epist. 117,3.

1. accidentia, ium, οὖ. πλθ. ἰ. *accidens*.

2. accidentia, ae θ. **Plin*. 32,19 (ν. *accidentia*, ἰ.λ.).

1. ac-cido, cidī 3 (ἐκ τοῦ *ad-cado* § 41) ἀμτβ. Α) προσπίπτω. **1.**

* Ἐκ τῆς Ἐπιστημονικῆς Ἐπετερίδος τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ ἔτους 1957 - 1958, σελ. 188.

πίπτω. de caelo ad terram *P*, *E*. terrae (δοτ.) Sen. Phaed. 585, ἀπλῆ αἰτ. segetes stipulamque Lucr. 5, 608 [i. κατωτ.] πρβλ. terras Sen. nat. 6,24,4. in humum *Vr*, in mensas *O*, in terrarum oras *Lu*. ad auris (= aures) Lucr. 2,1025. Ἀπολ.: tela Gallis missa gravius accidebant (ἐπέπιπτον ἐπὶ τοῦ ἐχθροῦ) Caes. g. 3,14,4. tela ex superiore loco non frustra accidebant Liv. 2,50,7. **2.** προσπίπτω εἰς τὰ γόνατά τινος. ad pedes omnium Cic. Att. 1,14,5. genibus (δοτ.) praetoris Liv. 44,31,23. ad genua alicui *Su*, ad alicuius genua *Te*, ad genua supplex (ἐκίτης προσπίπτω) *Se rh.* (i. accadens). Ἀπολ.: quo accidam? *Enn.* frg. **3.** ἐπίκειμαί τι, καταλαμβάνω τινὰ ἀπροσδοκῆτως (ἐπὶ πραγμάτων καὶ προσώπων). improvisus accido Sall. Jug. 88,6. **4.** ἐπὶ πραγμάτων προσπιπτόντων εἰς τὰς αἰσθήσεις: ad aures *Ci*, auribus (δοτ.) *L*, ad oculos legentium *Pe*, ad oculos animumque (πίπτει εἰς τοὺς ὀφθ. καὶ κινεῖ τὴν προσοχήν) *Ci* (καὶ ἀπλῶς) clamor accidens [κραυγὴ «προσπίπτουσα» εἰς τὰ ὄτια] *L*, fama accidit («προσέπεσε») *L*, πρβλ. καὶ Curt. 4,4,6. Tac. h. 4,29 καὶ ἀπλῶς αἰτ. paternae vocis sonitus auris accidit (ἐπληξε τὰ ὄτιά μου) Plaut. Stich. 88 πρβλ. καὶ Val. Fl. 2,452 (κατὰ ταύτην τὴν σύντ. πρβλ. ἀνωτέρω Lucr. 5,608: segetes stipulamque videmus accidere ex una scintilla incendia passim (βλέπομεν καιομένους... τοὺς στάχνας καὶ τὰς καλάμας) πρβλ. αὐτ. 4,568 καὶ 2,1025. 4,215. vox

accidit ad hostes *L*, fama accidit («προσέπεσεν» εἵδησις, ἀγγελία διεδόθη, ἔφθασε) classem Punicam adventare *L*, istuc verbum vere in te (αἰτ.) accidit (πράγματι εἰς σὲ ἀφώρορα δηλ. τὸ me miserum!) Ter. Andr. 885. **B)** *μτφρ.* προσπίπτω, συμβαίνω τινι **1.** ἐπὶ τυχαίων γεγονότων (ἀτυχῶν, κακῶν). quod acciderit feramus *Ci*, id illi merito accidit (ἦτο ἄξιος τῆς τύχης αὐτῆς) *Ci*, si quid ei a Caesare gravius accidisset (ἐὰν ὁ Καῖσαρ ἤθελε λάβει κατὰ τοῦ Δουμνόριος μέτρα αὐστηρά πως) *C*, si quid accidit Romanis (ἐὰν οἱ Ῥωμ. πάθωσί τι κακὸν) *C*, si quid adversi accidisset (ἀντίθ. si quid secundi evenisset) Nep. Alc. 8,4. Κατ' εὐφημισμὸν si quid (alicui) accidat (accideret, acciderit, accidisset [μετὰ τῆς λ. humanitus ἢ μὴ]) Cic. Tusc. 1,104. Phil. 1,10 (εἴ τι πάθοι, εἰ ἀποθάνοι, ἢν τι πάθῃ ἢ εἴ τι γένοιτο περὶ αὐτὸν [ἢ ἄνευ τοῦ humanitus προκειμένου περὶ ἀτυχίας στρατιωτ.] πρβλ. καὶ si in Pompeium quid humani evenisset Sall. hist. 5,24). **2.** ἐπὶ γεγονότων ἀδιαφόρων. eluviones exustionesque accidunt (κατακλυσμοὶ καὶ ἐκπυρώσεις) *Ci*, solis eclipses raro accidunt (ἀντ. crebriores sunt) *He*. **3.** ἐπὶ γεγονότων τυχαίων καλῶν. non fuit eo contentus quod ei praeter spem acciderat *Ci*, oportunitissima res accidit *C*. **Γ)** **1.** συχνάκις ἀπαντᾷ ἀπροσώπως = συμβαίνει. accidit ut+πρτ. ὑποτακτ. (ὄχι + πρkm. ὑποτακτ.): accidit ut esset luna plena *C Ci* κ.ἄ. accidit

quod+δριστ.: accidit perincom-
mode quod eum nusquam vidisti
(εἶναι λυπηρὸν ὅτι οὐδαμοῦ τὸν εἶ-
δε) Cic. Att. 1,17,2. *Ci, Pl*². Acci-
dit+ἀπρωφ. (ἀπαξ παρὰ Κικέρωνι
neque acciderat mihi opus esse ἐν
epist. 6,11,1 [δ̄ διορθοῦσι τινες εἰς
ut mihi opus esset] παρὰ Τακίτῳ δὲ
turbari res Orientis [ann. 2,5] τὸ
ἀπρωφ. εἶναι ὕποκ. τοῦ accidit). Μετ'
αἰτιατικῆς + ἀπρωφ. σπανίως: illud
mihi permirum accidit (=miratus
sum) tantam temeritatem fuisse
in eo adulescente Cic. epist. 3,10,5.
inique accidit (=iniquum est) tur-
pem existimationem sequi Cic.
Caecin. 8 (πρὸβλ. καὶ Cic. epist. 6,
11,1 ἔ.ἀν.), μετὰ τοῦ ne σπανιώτατα:
potest aliquā procuratione accidere
ne fiat (=procurari ne fiat) Cic.
div. 2,21 (πρὸβλ. Sen. ep. 76,19).
Δ) ἀποβαίνω, τελευτῶ, καταλήγω.
hoc quorsum accidat? (ποῦ δὴ ἀπο-
βήσεται ταῦτα; ποῖ δὴ τελευτήσῃ
τάδε; [ποῦ ἤθελε καταλήξει τοῦτο;])
Te. omnia contra opinionem (παρὰ
τὰς προβλέψεις μας) accidunt *C*,
peius victoribus Sequanis quam
Haeduis victis accidit (τὰ ἀποτελέ-
σματα ἦσαν χειρότερα διὰ τοὺς Σ.
νικητὰς ἢ διὰ τοὺς Αἰδούους ἡττη-
μένους) Caes. g. 1,31,10. si secus
(ἢ si res aliter) acciderit (ἐὰν ἢ
ὑπόθ. λάβῃ ἄλλην τροπὴν) Cic. epist.
6,21,2. *E t.t. τῆς γραμμ. καὶ τῆς*
ῥητορ. παρέπομαι. plurima huic (sc.
verbo) accidunt (παρέπονται τ.ἔ. ge-
nus, tempora κλπ.) Quint. 1,5,41.
→ *Μτχ. ἐν. accadens (=accidens)*
Sen. suas. 6,3.

2. **ac-cīdo**, cīdī, cīsus 3 (ad-
caedo § 43) ἐπιτέμνω, ἐπικόπτω. 1.
κόπτω. arborem *C*, ornium ferro *V*,
-cisi crines (ἀποκείρειν) *Ta* (a.l. ab-
scissi), silvam (τὰ δένδρα τοῦ δά-
σους) *O Ta*. accīsam Nemeen prae-
cipitare (τὴν ἐπιλωμένην *N.*, τὰ δέν-
δρα τοῦ ψιλωθέντος δάσους τῆς *N.*)
St. accisi dapibus (καταλωθέν-
των τῶν ἐδεσμάτων...) Verg. A 7,125
(πρὸβλ. αὐτ. 3,257). 2. *μτφρ. κατανα-*
λίσκω, ἐξασθενῶ, ἐκμηδενίζω, κατα-
βάλλω, ἔλαττω. coriae accisae (σκλη-
ρῶς δοκιμασθεῖσαι) H.b.g. L, robore
iuventutis acciso (τοῦ ἀνθους τῶν
νέων ἐκμηδενισθέντος) *L, res hostium*
L, vires Q, accisae res (πράγματα
κακῶς ἔχοντα, δεινὴ κατάστασις, οἰκ-
τραὶ συνθήκαι) *Ci, L, opes accisae*
(περιουσία δημευθεῖσα, ἀντιθ. opes
integrae) Hor. s. 2,2,114.

Acciēnsēs, ἄ. λαὸς τοῦ ἀρχαίου
Λατίου. Plin. 3,69. ἄ.λ.

ac-cieo 2 (προσ)καλῶ illum...
huc acciebo) *Plaut. Mil. 935. son-
tes... acciet Sil. 13,368. missi qui
accierent Apul. Flor. 16,14 (v.l.
acciperent). Ἰδ. accio.

accinctus 3 (accingo), περιεζω-
σμένος. 1. κεκοσμημένος. aliqua re:
ensis gemmis fulgentibus *VF*, rex
adiumentis (περιεζωσμένος, ἔχων πέ-
ριξ αὐτοῦ...) *Am. Μτφρ.*: quā (sc.
eloquentiā) accinctus (=instruc-
tus, exornatus κεκοσμημένος, πε-
προικισμένος) Tac. dial. 5,14. stu-
dio popularium -us (περιβεβλημένος
τὴν συμπάθειαν τοῦ λαοῦ) Tac. ann.
12,44,5. 2. ἔτοιμος, πρόθυμος. comi-
tatus -us et p̄rens (πρόθυμος καὶ

πειθήνιος) Plin. Pan. 20. promptus
-usque ad proelium Amm. 31,8,10.

accingo, cīnxi, cīnctus 3. **1.**
ἀναζώννυμι, περιζώννυμι, προσαρ-
μόζω. accinctus (περιζώσας ἑαυτόν,
περιεζωσμένος) ensem lateri *V*, *O*,
gladiis accincti *L*, *Ta*, *Ap.*, ferro
accingi *Ta*, miles non accinctus
(ἄοπλος) *Ta*, feminae accinctae
(ἐνδεδυμένοι) pellibus *Ta*, Iovinus
accingitur (φορεῖ τὰ διάσημα τοῦ
ἀξιωματός του ὡς magister equi-
tum) Amm. 27,2,1. *Μιφρ.* ἐτοιμάζω
ἑμαυτόν, ἐτοιμάζομαι, παρασκευάζο-
μαι. accingunt (*sc. se*) omnes operi
Verg. *A* 2, 235. accingi (=se ac-
cingere) armis, facibus *V*, se prae-
dae (*δοτ.*) = ἀναζώννυμαι ἐτοιμάζο-
μαι πρὸς λείαν) Verg. *A* 1,210 (καὶ
dapibus futuris πρὸς τὴν μέλλουσαν
εὐωχίαν *ἀντ.* 1,210). meo funeri
Ap., sceleri *Ap.*, accincta pugnae
(*δοτ.* ἢ Ἐφοροδίτη) *V*, accingere
(=accinge te ἐτοιμάσθητι, ἔμπρός!
κάμε γρήγορα) Ter. Phorm. 318
(πρὸβλ. Ovid. *m.* 7,47. Lucr. 2,1043.
Liv. 1,47,3 κ.ἄ. Ἀπολύτως: ac-
cinge (=accinge te) Pomp. com.
66. — in aliq uo: Liv. 2,12,10.
Tac. dial. 16,4. h. 3,21. 35. Plin.
pan. 30. Stat. s. 4,4,48. — ad ali-
quid: Phraāten paternum ad fas-
tigium (εἰς τὴν κατάκτησιν τοῦ πα-
τρικοῦ θρόνου) Tac. ann. 6,32,1
(πρὸβλ. κ. Quint. 12,1,5), ἔπ. *L*, *Ap.*,
Am. — Μεθ' ἀπλῆς αἰτ.: magicas
(ἀντι ad magicas) artis (καταφεύγω
εἰς τὰς μαγικὰς τέχνας) Verg. *A* 4,
493. — Μετ' ἀφαιρ. ὀργ.: iṛā *Se*,
viribus *Am.* — Μετ' ἀπαρεμφάτου:

accingor (ἀναλαμβάνω). ardentis ac-
cingar dicere pugnas Verg. g.
3,46 (πρὸβλ. καὶ Tac. ann. 15,51,5).

ac-cio, īvi (cīī), ītus 4 (ī. fio).
1. (προσ)καλῶ, μεταπέμπομαι *Acc.*
tu invita mulieres ego accivero
pueros *Ci*, si accierit accuram *Ci*,
aliquem ex Etruriā *Ci L*, ab exer-
citu in urbem *L*, e castris ab Ar-
retio *L*, ab Tarracōne *L*, ab domo
L, ex Latio *S*, e domo Carthaginem
L, ad se *L*, domum, Capreas
Su, in Haliā *m L*, in Hirpinos *L*,
in regnum *L*, in curiam *Su*, in
consilium *L*, in adoptionem *Ta*,
Numam ad regnandum *L*, consul
ad id (*sc.* dictatorem dicendum)
accitus *L*, in partem *Ta*, acciti
auxilis (*δοτ.*) Germani Tac. h. 4,73.
Numam Romam Curibus (ἐκ τῶν
Κύρρων) Cic. rep. 2,25. classem ex
Graecia *Cu*, *Aristotelem* doctorem
Alexandro filio Cic. de or. 3,121. **2.**
μιφρ. = consciscere. mortem lae-
tus sibi accivit (περιχαρῆς ἔκτεινεν
ἑαυτόν, ἠτύοκτόνησεν [δὲ Κάτων]) *F*,
mortem ille conscientiā acciverat
(τῇ συνειδήσει ἀνιώμενος διειργάσατο
ἑαυτόν) Vell. 2,38,6. Ἰδ. accitus.

→ Πρτ. ὄρ. accībant Lucr. 5,996.

accipesis (=accipe si vis) Plaut.

accipetrīna (-pitr-), ae θ. (ac-
cipiter) ἱεράκων βορὰ *Plaut. Bacch.
274 (*Herm.*, οἱ codd. accipe: tri-
na). Ἰδ. Thes. *L*. Lat. I 304,33.

ac-cipio, cēpī, ceptus 3 (*ad-
cario § 43). **1.** δέχομαι (ἀντ. do,
reddo, trado). α) διὰ τῶν χειρῶν δέ-
χομαι, λαμβάνω. accipe tene argen-
tum (τὸ ἀργύριον) *P*, adulterinos

nummos pro bonis *Ci*, pecuniam (καὶ ἀπλῶς accipere Cic. Clu. 75. Att. 1,17,8) *Ci*, *N*, pecuniam ab alīquo (=corruptor δωροδοκῶ [κν. δωροδοκοῦμαι], χρήμασι διαφθείρομαι) *Ci*, librum *Ci*, epistolam, literas (μόνον ἐνεργητικῶς = κομίζομαι, λαμβάνω ἐπιστολήν, ἀντ. do, mitto, παθητ. reddi, afferrī ὄχι accipi) Cic. epist. 1,9,14 κ.ἀ. (δηλ. allatae sunt ad me, ἐνῶ hanc epistulam accipe a me = (παρά)λαβε ἐκ τῆς χειρός μου τὸ γράμμα τοῦτο Plaut. Pseud. 626. 966), ore accipere (λαμβάνω τροφήν) *Ci*, medicinam (πίνω τὸ φάρμακον) *Ci*, satis accipere ab alīquo (τὸ ἱκανὸν [=ἐγγύησιν] λαμβάνειν παρὰ τινος) *Ci* (καὶ παθητ. reddi, afferrī), tabulas (=libellos, codicillos ἢ pugillares, pugillaria ἰ. λλ.) Hor. s. 1,4,14. pateram ex tua manu *P*. Μετὰ διπλῆς αἰτ. : id donum (ὡς δῶρον) Liv. 20, 50, 11. obsides ab his principum filios *C*. Ὡς *t.t.* ἐμπορ. συναλλαγῶν : rationes *Se* ἢ rationes ab alīquo (τοὺς λογισμούς, τὸν λογαριασμόν) *Ci*, accepta pecunia (τὸ λῆμμα, τὸ ληφθὲν χρῆμα) *Ci*, ἀντ. expensa *p*. τὸ ἀνάλωμα) *Ci*, alqd alicui acceptum referre (καταγράφω τινί τὸ λῆμμα [τ.ἔ. ὄπερ ἔλαβον, γράφω εἰς τὰ βιβλία μου ὅτι ἐπλήρωσε, τὸν πιστώνω μὲ ὅτι κατέβαλε]) *Ci*, *L*, *H* κ.ἀ. ἀντ. expensum ferre (οὐδέποτε adferre) = φέρω εἰς τὰ ἔξοδα, εἰς χρέωσιν, τὸν χρεώνω *Ci*, quidquid mihi pater tuus debuit acceptum tibi fieri iubebo (πᾶν τὸ εἰς ἐμὲ παρὰ τοῦ πατρὸς σου ὀφειλόμενον ποσὸν θὰ δώσω

ἐντολήν νὰ ἀχθῆ εἰς πίστωσίν σου) *Pl*², ὁμ. acceptum (alicui ἢ alicui rei) facere *Ca*, *Pl*², *Se* ἢ ferre *Se*, *VM* (καταλογίζω τινί τι [καλὸν ἢ κακόν], εἶμαι ὑποχρεωμένος ἢ δυσσρεστημένος διὰ τι), omnem quietem acceptam referre clementiae tuae (τὴν ὀφείλει εἰς τὴν..) *Ci*, salutem alicui acceptam referre (εἶναι ὑποχρεωμένος εἰς τινα διὰ τὴν σωτηρίαν του, ἀναγνωρίζει εἰς τινα τὴν σωτηρίαν του) *C*, alicui pericula et detrimenta accepta referre (καταλογίζω τινί [ἢ εἰς βάρος του] τοὺς κινδύνους καὶ τὰς βλάβας, ἐγκαλῶ, κατηγορῶ διὰ τοὺς..) *H b.g.*, sponsionem acceptam facere (=remittere, a sponsione discedere τ.ἔ. παραλύειν ἢ ἀφίεναί τινὰ τοῦ ὀφειλήματος τῆς ἐγγυήσεως, ἐξοφλῶ τὸ ποσὸν τῆς ἐγγ., ὡς ἐὰν ἡ ὑπόθεσις εἶχε κριθῆ) Cic. Verr. 3,139. β) ἀναλαμβάνω. opera (τὰ φορτία) venientum *V*, tergum (ὑπκμ.) onus accipit *Ci*, vincula collo Ovid. trist. 4,1,84 (onus in collos [κατ' ἄρσ. γέν.] Cato orat. frg. 77). *Μιφρ.* regnum in cervices (ἐπωμίζομαι) *L*, decumas (τὴν δεκάτην) *Ci*. γ) δέχομαι. frenum (τὸν χαλινὸν) *L*, *V*, fidem *V*, condicionem *Ci*, *N*, *L*, condicionem pacis *C*, excusationem alicuius (ὑποδέχασθαι τὴν ἀπολογίαν [λόγον πρὸς ὑπεράσπισιν ἐναντίον τῆς κατηγορίας]) *Ci*, satisfactionem (τὴν δικαιολογίαν) *Ci*, morem *Ci*, libertatem a maioribus *Ci*, *C*, pacem (ἀντ. abnuere) *L*, provinciam, honorem *Ci*, omen *Ci*. *V*, augurium (οἰωνοσκοπῶ, οἰωνίζομαι) *L*, rogationem ἢ legem (ἀπο-

→ Παρὰ τοῖς Κωμικοῖς : accipin = accipisne. acceristin = acceristine. accipier = accipi.— Ἀρχαῖκ. μέλλων τετ. accerso Pac. tr 325. accipriundus Cato agr. 2,5.

accipiter, tris, ἄ. (τὰ -cc- κατὰ παρετυμολογίαν ἀπὸ τοῦ accipio, § 96, ὅθεν καὶ acceptor [ἰ.λ.]. Τὸ ἀ' μέλος ταυτίζεται πρὸς τὸ acu- ταχὺς [πρὸβλ. dōcio], δξὺς καὶ -peter, -piter, πτερόν, πρὸβλ. πέτ-ομαί' τύπος παράλληλος εἶναι τὸ acupediū = δξύπους πρὸβλ. ὠκύπτερος, ὠκυπτεής, δξύπτερος. **1.** ἰέραξ (γέρακας, γεράκι) πτηνὸν ἀρπακτικόν, σαρκοβόρον. Plin. 10,21 κ.ἄ. *Lucil.*, *Te Vr Ci V H Ta* κ.ἄ.— *Μιτρο.* ἐπὶ ἀνθρώπου ἀρπαγος, ἀρπαξ. Plaut. *Persa* 406 (πρὸβλ. *Arul. Plat.* 2,15 hunc talem Plautus lucrucupidum atque accipitrem pecuniae nominavit) πρὸβλ. ἐπίσης καὶ *Iust.* 27,2,8 περὶ τοῦ Ἀντιόχου Ἰέρακος. **2.** ἰχθύς *Arul. ar.* 34,6.

→ γέν. θηλ. *Lucr.* 4,1009.

accipitrina, ἰ. accipetrina.

accipitro 1 κατασπαράσσω (ὥσπερ ἰέραξ, ὥσπερ ὄρνειον ἀρπακτικόν). *Laev.* (π. *Gell.* 19,7,11) ἄ.λ.

Accisi, ὄρνυ, ἄ. γένος Σαρματικὸν (Σκυθικὸν) παρὰ τὸ ἔλος τῆς Μαιώτιδος. Plin. 6,21 ἄ.λ.

Accitāni, ὄρνυ, ἄ. λαὸς Ἰσπανικὸς (τῆς πόλεως **Acci**, ὄρνυ ἄ. Ἄκκι γ. *Guadix [el viejo]*) ἐν τῇ Ταυρακωνήσιᾳ *Macr.* s. 1,19,5. **Accitānus** 3 τῆς πόλεως **Acci**. colonia Plin. 3,25 (τὸ πλήρες colonia Iulia Gemella Accitana).

1. accitus 3 *Padi.* (accio), θυραῖος, ξένος, ἐπίσακτος (ὄχι ἐντό-

πιος). lascivia (ξενική, ἔξωθεν [ἔξ Ἑλλάδος] εἰσαχθεῖσα) Tac. ann. 14, 20,5. scientia et ars haruspicum (ἔξωθεν εἰσαχθεῖσα) Tac. h. 2,3,4.

2. accitus [-ūs], ἀφ. -ū, ἄ. (accio), μεταπομπή, μετάκλησις, μετάπεμψις, πρόσκλησις (ἄλλοθεν). Μόνον μετὰ γεν. ὑποκειμ. : alicius accitu (τῇ προσκλήσει τινὸς) Cic. *Verr.* 2, 68. *Verg.* A 1,677. Tac. ann. 2,80.

accivī, ἰ. accio.

Accius (ἦτιον ὀρθῶς ἐν χορο. *Attius*) 3 τοῦ Ἀκκίου. **1.** L. Accius (περ. 170-85 π.Χ.) ἐκ Πισαύρου τῆς Ὀμβρικής, ὁ σπουδαιότατος τῶν Ῥωμαίων τραγικῶν. Cic. *Brut.* 229. ac. 1,10. *Vell.* 2,9,3. *Quint.* 10,1,97. *Lucil. Vr H*, Tac. dial. 20,21 κ.ἄ. **Acciānus** 3. Agamemno Cic. *Tusc.* 3,62. versūs Cic. ep. 9,16,4. *Accianum illud Gell.* 14,1,34. **2.** T. Acc. Pisaurēnsis ῥήτωρ σύγχρονος τοῦ Κικέρωνος Cic. *Brut.* 271. *Clu.* 62 κ.ἄ. **3.** Accius ἐσφαλμένος ἐν τῷ M. Accius Plautus ἀντὶ T. Maccius Plautus.

→ *Attius* ἦτιον ὀρθῶς ἐν χορο. ἐν μέρει καὶ λίαν σπανίως Cic. *fin.* 4, 68. 5,32. Plin. 18,200.

acclāmātio, ὄνις, θ. (acclamo).

1. (μεμονωμένη) ἐπιβόησις, ἐπιφώνησις. *Rhet. Her.* 3,12,21. *Quint.* 8, 5,11. *Col.* 6,2,14. 7,3,36. α) ἐπὶ καλοῦ : (πλήθους) ἐπευφήμησις, ἀνευφήμησις (ἐνίοτε τίθεται τὸ ἐπίθ. *secunda Sen. ep.* 59,15 ἢ *fausta Suet.*) *Liv.* 31,15,2. Plin. ep. 1,8,17 (συν. assentatio). *Curt.* 7,2,7. 9,4,23. *Quint.* 8,3,3. *Amm.* 18,6,2. β) ἐπὶ κακοῦ : (πλήθους) κραυγὴ ἀποδοκιμα-

σίας, ἀποδοκιμασία (ἀντ. plausus) ἐνίστε μετὰ τοῦ ἐπιθ. *adversa* Cic. de or. 2,349 ἢ ἄνευ αὐτοῦ *Ci* κ.ἄ.

ac-clāmo (ad-cl-) 1. **1.** ἀμτβ. (μετὰ δοτ. προσ. ἢ ἄνευ αὐτῆς). ἐκβάλλω κραυγὰς μομφῆς ἢ διαμαρτυρίας, ἐπιβοῶ (ἀποδοκιμάζων, διαφωνῶν), ἐπιφωνῶ. per noctes... acclamatum est (ἀπροσ. ἐξέβαλον φωνάς, κραυγὰς ἐχθρικός) *Su*, ne acclamentur times? *Ci*, non metuo ne mihi acclametis (ἀποδοκιμάζω) Cic. Brut. 256. nocentem (βοῶ [ᾶτι εἶναι] «ἐνοχος» Tac. ann. 1,44,4. Μετ' αἰτ. + ἀπροφ. = εἰς ἀπάντησιν βοῶν διαμαρτύρομαι. *populus cum risu acclamavit «ipsa esse»* Cic. Caec. 28. **2.** ἀναβοῶ εὐφύμως (ἐπ)ευφημῶ μεγαλοφώνως προσαγορεύω. *ei acclamatum est Pl²*, *populus et miles* (ὁ στρατός) *Neroni Othoni acclamavit* (ἐφώναξε «ζήτω») Tac. h. 1,58. Μετὰ διπλῆς αἰτ.: *alqm* (ὡς) *servatorem liberatoremque* (ἀναγορεύω) Liv. 34,50,9. *acclamatur* (ἀπροσ.) *recita, recita'* [εἰς ἀπάντησιν] ἀνεβόων «ἀνάγνωθι, ἀνάγνωθι») Sen. ep. 96,2. *acclamavere ut filius Blaesi tribunus legatione eā perfungeretur* (πρὸς δήλωσιν εὐχῆς = εἰς ἀπάντησιν ἐξεδήλωσαν τὴν ἐπιθυμίαν ἐζήτησαν νά...) Tac. ann. 1,19,4. — Μετ' αἰτ. + ἀπροφ. Liv. 34,50,4: *omnes acclamarunt gratias se inter cetera etiam ob hoc agere.*

ac-clāro (adcl-) 1. δηλῶ, καθιστῶ δηλον, σαφῶς δεικνύω. *Iuppiters pater... uti (ἀρχαίικ. = utinam) tu (Iupiter) signa nobis certa adclarassis* (εἶθε νὰ δώσης σαφῶς εἰς

ἡμᾶς σημεῖα βέβαια τῆς θελήσεώς σου) *inter eos fines quos feci* Liv. 1,18,9. ἄ.λ.

→ *acclarassis* = *acclaraveris* Liv. ἔ.ἄ.

acclinis, e (ὀπισθοδρομικός σχηματισμός ἐκ τοῦ *acclino* § 76). **1.** κατακλινής, ἐπικλινής, προσκλινής. Ἄπολ.: *leniter accline iugum* (λόφος ἐλαφρῶς κατωφερῆς) Ovid. f. 5, 154. — Μετὰ δοτ.: *acclinis parieti Cleomenes* Iust. 28,4,9. *arboris acclinis trunco* (ἐπερρηρισμένος τῶ κορμῷ, ἀκουμβισμένος, στηρίζων τὰ νῶτα ἐπὶ τοῦ κορμοῦ) Verg. A 10, 835. *serpens -ia mālō colla movet* (ὁ ὄφις κινεῖ τὸν λαιμόν του στηριζόμενον ἐπὶ [τοῦ ἄκρου] τοῦ ἴστοῦ) Ovid. m. 15,737 (πρβλ. Stat. Theb. 5,344), *municipium monti -e Am*. Μετὰ τῆς *in*+ἀφαίρ.: *is tapetis in mediis* Val. Fl. 1,147. Μετὰ τῆς *inter*: *crates inter se acclines* Col. 12,15,1. **2.** μτφρ. ὀρέπων, ἐπιρροεπῆς = *inclinatus*, *pronus*, *propensus*. -is *falsis* (δοτ. = *ad falsa*) *animus meliora recusat* (ἐπιρροεπῆς ἢ ψυχὴ πρὸς τὰ ἀπατηλὰ [τ.ἔ. εἰς τὴν πλάνην τῆς ἀπολαύσεως, τῆς ἡδονῆς] ἀπωθεῖ τὰ κρεῖττονα) Hor. s. 2,2,6.

ac-clīno 1 (ad κ. *clīno πρβλ. κλίνω, § 15), προσκλίνω. *vitis... si non nupta foret* (sc. ulmo τῇ πετρίεα) *terrae* (δοτ.) *adclinata iaceret* (ἂν μὴ συνεπέκετο...) Ovid. m. 14, 666. *castra tumulo* Liv. 44,3,7. Petr. 103,5. Stat. Theb. 3,265. Ἄντων.: *se adclinavit ad illum* (sc. Athin ὁ Λυκάβας) Ovid. m. 5,72. *Μτφρ.* se *ad causam senatūs -are*

(φρονῶ τὰ τῆς Συγκλήτου, κλίνω πρὸς τὸ μέρος τῆς Συγκλήτου) Liv. 4,48,9.

acclivis, ε (ὅ π ὀ σ τ α σ ι ς ἐκ τοῦ ad clivum, §§ 61,3. 62), ἀνωφερής, προσάντης, ἀνάτης (ἐκ τῶν κάτω δρώμενος) ἀντ. declivis (= κατωφερής [ἐκ τῶν ἄνω δρώμενος]), stadium Lucil. 256. collis leniter (mediocriter *Co*) acclivis (λόφος ἐλαφρῶς ἀνάτης, ἀντ. leniter declivis [πρβλ. praeruptus *Co*]) Caes. g. 7,19,1 (ἐπ. aditus, locus *C*). litus (trames) O. solum V. terrenos et placide -es colles (ἀντ. ardua et rectae prope rupes) Liv. 38,20,4. per acclive iugum (ἀντ. in aequo ἐν τῷ ὀμαλῷ, ἐν τῇ πεδιάδι) Tac. Agr. 35. silvae paulatim acclives Tac. ann. 1,63,6. ea viae pars valde acclivis est (ἀποτόμως ἀνάτης) Cic. ad Q. fr. 3,1,4. → acclivus 3 Paul. Fest. 59,16. vo limite *Ovid. m. 2,19.

acclivitas, ātis, θ. (acclivis), ἀνωφέρεια, τὸ πρόσαντες, τὸ ἀναιτες. Ἄπολ.: pari acclivitate collis (λόφος ἴσης ἀνωφερείας) Caes. g. 2, 18,2 (πρβλ. κ. Col. 2,4,10). Μετὰ γεν.: acclivitate collium Amm. 17, 7,4.—*Μτμμ.*: ὕψωμα, λόφος Amm. 14,2,13. 16,10,4.

acclivus 3 *Ovid. m. 2,19 (frg. Bern., οἱ ἄλλοι κώδδ., vulg. acclivi... limite) *I. acclivis τέλ.

Acco, ōnis, ἄ. ὄνομα Γαλάτου ἀρχηγοῦ τῶν Σενόνων. Caes. g. 6,4,1. 6,44,2. 7,1,4.

adcognōmen, inis, οὖ. *Apu. flor. 6,6 (vñ ad[co]gnomen ἐπωνυμία).

accognōsco (ad-cognōsco), ōnī,

itum, 3 alqm (*Γλωσσ.* ἐπιγιγνώσκω) = agnōsco. ἀναγνωρίζω Varr. r. 2,2,15. Sen. ep. 118,12. Petr. 69,2. potentiam *Val. Max. 6,2,7 (agnoscere *codd. rec.*).

ac-cola, ae, ἄ. (accolo), πάροικος, πρόσοικος, πλησιόχωρος. α) Ἄπολ.: Plaut. Rud. 616 κ.ἄ. β) Μετὰ γεν.: accolae et antistites Cereris (καὶ ἱερεῖς, ὑπουργοὶ τοῦ ναοῦ τῆς Δήμητρος) Cic. Verr. 4,111. maris rubri *Cu*, Oceani *L*, *Cu*. locorum *Me* κ.ἄ. ἢ μετὰ ἐπιθέτου ἀντι γενικῆς: Atlanticus accola (ὁ Φόρκυς) Sil. 10,184. accolae Idaei (τῆς Ἰδῆς τῆς Κρήτης) Tac. h. 5,2. γ) μετὰ δοτ. (σπανιώτ.) fatidicis Garamanticus accola lucis Sil. 1,414.—*Μτφρ.*: Tiberim... accolis (ἐπιθετ.) fluviis orbatum (ῥοῶν ὑδάτων γειτονικῶν, τῶν παραποταμίων) Tac. ann. 1,79,4.

ac-colo (adc-), coluī, 3 α) μβτ. πρόσοικῶ, παροικῶ: gens quae illum locum (τ.ἔ. τοὺς καταρράκτας τοῦ Νείλου) accolit Cic. rep. 6,19 (ὁ Κικέρων μόνον ἐνταῦθα). adcolitis Histrum *Naev.*, arcem Alphaeumque *Acc.*, Nilum *V L*, Rhenum *Pl*, Velinos accolunt lacūs *Pl*, loca palustria *Am* κ.ἄ.ἄ. β) μετ' αἰτ. ὡς viam (Liv. 28,13,4), mare, amnem κ.τ.τ. καθὼς καὶ ἀπολύτως κατὰ παράλειψιν τῆς αἰτιατικῆς (πρβλ. Plaut. Bacch. 173 κ.ἄ.—Ἐπὶ τόπων: Baetis crebris dextrā laevāque accolitur (μεθορίαν ἔχει, εἶναι ὄμορος) orpidis Plin. 3,9 (πρβλ. αὐτ. 3,54. 5, 144), Tac. h. 1,51.—Ποιητ.: vitem accolere *Catull. 62,53. 55 (*a l.* co-

luere ἀντι accolluere). Ἡ μτχ. **acco-**
lentēs, ium, ἄ. οἱ ἐγγὺς κατοικοῦν-
τες, οἱ γείτονες Mel. 3,13. numen
(τ.ἔ. Sphinx) accolentium Plin.
36,77.

accommodātē, ἐπίρρ. μΥ *Ci*
(accommodatus, adc.) ἀρμοζόντως,
ἐπιτηδείως, καταλλήλως = convenien-
ter. Ἀπολ. : Rhet. Her. 3,8,15. —
Μετά αἰτ. : dicere ad veritatem
Cic. de or. 1,149. ad persuaden-
dum Cic. de or. 1,138.

accommodātio, ὄνις, θ. (accom-
modo). **1.** προσαρμογή (alcis rei ad
alqd). elocutio est idoneorum ver-
borum et sententiarum ad inven-
tionem -io Rhet. Her. 1,2,3 (Cic.
inv. 1,9). **2.** μίφρ. πνεῦμα διαλλα-
κτικόν, συγκαταβατικόν, εὐπροσηγο-
ρία = comitas, indulgentia. ex li-
beralitate et -ione magistratum
Cic. Verr. 3,189.

accommodātus 3 *PAdi.* μΣ
(*Ci C* κ.ἄ.) *Y* (*Ci* κ.ἄ.). **1.** ἀρμόζων,
προσηκόντως ἡνωμένος. corpora viva
cum mortuis adversa adversis
(δοτ.) -a Cic. frg. F V 95. ad prae-
positio (ἢ πρόθεσις ad) accusativis
(δοτ.) -a est *PF*. **2.** ἀρμόζων, ἀρμό-
διος, ἐπιτήδειος, καταλλήλος = con-
veniens, aptus κλπ. (ἐπὶ ἀνύχων καὶ
ἐμψύχων) : α) μετά τῆς ad : exempla
ad artem *He*, ad dignitatem ad ve-
ritatem *Ci*, puppes ad magnitudi-
nem fluctuum Caes. g. 3,13,2. ad
beate vivendum *Ci* κ.ἄ. β) μετά τῆς
in : Cic. inv. 2,48. γ) μετά δοτ. : id
aptum et accommodatum naturae
est Cic. fin. 5,17 ἐπ. Cic. off. 1,42.
(scaenici) non optimas sed sibi

-issimas fabulas eligunt Cic. off.
1,114. reliqua... tempora (ῶρα, ἐπο-
χαὶ) demetendis fructibus et perci-
piendis (πρὸς θερισμὸν καὶ συγκομι-
δὴν τῶν καρπῶν κατάλληλοι) -a sunt
Cic. Cato 70. venia -a huic reo Cic.
Arch. 3. iudicium auribus Tac.
dial. 21,5 (πρὸβλ. κ. Cic. de or. 2,159).
exemplum temporibus suis (τῇ
κρισιμότητι τῶν καιρῶν) -issimum
Cic. frg., *lex* vobis -a atque utilis
Cic. agr. 2,14. — *t.t.* ἰατρ. : ἐνδεει-
γμένος, κατάλληλος. stomacho -issi-
mum caprinum *lac* Plin. 28,124
(πρὸβλ. κ. Plin. ep. 5,19,7. Cels. 6,
18,2 κ.ἄ. Col. 1,5,2. δ) ἀπολ. : Cic.
off. 1,142. Col. 2,2,10. Traian. Plin.
ep. 10,50. Suet. Nero 8.

accommodē ἐπίρρ. μΥ *Q* (ac-
commodus), μ. δοτ. : κατὰ τρόπον
προσῆκοντα, προσηκόντως, καταλλή-
λως. Quint. 9,3,82.

ac-commodo (ad-c-) 1 A) κυρ.
ἀρμοζόντως (προσ)τίθημι, (προσ)αρ-
μόζω = convenienter adiungo, ap-
plico, apto. frena... ori equorum
Acc. trag. 687. exuvias lateri Acc.
trag. 256. dextrae gladium *Lucil.*,
medio (sc. animo) medium (sc. cor-
poreum) accommodans Cic. Tim.
26. calauticam capiti (κρηδεμνον)
Cic. frg. (πρὸβλ. Cic. de or. 2,250 :
coronam sibi... ad caput). lateri
ensem Verg. A 2,393 (πρὸβλ. Da-
naum insignia nobis aptemus
Verg. ἔ.ἄ. 389), umeris alas Ovid.
m. 8,209 κ.ἄ.ἄ. clupeum ad dor-
sum Plaut. Trin. 719. ἐπ. Cic.
Att. 16,1,5. *t.t.* ἰατρ. : *medica-*
menta ad vulnera Cels. 7,4,2. —

quorum (sc. *forficum*) dentes in saxa forata accommodantur Vitruv. 10,2,2. Ἀπολ.: ad insignia -danda (sc. corpori)... tempus defuerit Caes. Gall. 2,21,5. ἔπ. Cels. 8,10,1. 7,2 p. 264. Τροπ. quam (sc. personam) nobismet accomodamus Cic. off. 1,115. Β) μτφρ. = aliquid (aliquem) conveniens (convenientem) facio + dot. ἢ + ad (σπανιώτ. in, σπανιώτατα secundum και ἄπαξ μετὰ προτάσεως εισαγομένης διὰ τοῦ prout Tac. ann. 12,6,5). oratio multitudinis auribus -danda Cic. de or. 2,159. ἔπ. orat. 180. rebus verba Liv. 8,4,2. rem ad eorum... naturam et ad vulgi morem et ad eorum... morem *Ci*, ad virium imbecillitatem dicendi... genus (τὸν ἠθορικόν μου τρόπον πρὸς τὴν ἀδυναμίαν τῶν φυσικῶν μου δυνάμεων) Cr. Brut. 202. ad eos exacuendos (πρὸς παρῶν τούτων) orationem meam Cic. de or. 1,131. testis ad crimen (τ.ἔ. προσάγω [τοὺς σχετικούς] μάρτυρας ἀναλόγως τῆς κατηγορίας) *Ci*, iusiurandum ad alicuius testimonium *Ci* (ἔπ. Cic. part. 71 κ.ἄ.), mores ad iura *L* κ.ἄ.ἄ. ad *voluntatem audientium* et ad eorum arbitrium et nutum totos se fingunt et accommodant (τ.ἔ. γίνονται ὑποχέριτοι) Cic. or. 24. in omnem eventum consilia accommodabantur (τὸ σχέδιον προσηγομύζετο εἰς πᾶσαν ἐνδεχομένην περίστασιν) Liv. 40,57,8 (πρὸβλ. κ. Quint. 4,2,36). propositio... secundum hanc utilitatem accommodabitur Quint. 5,13,13 (πρὸβλ. κ. 3,

8,64). *Refl.*: Cic. div. 2,36. off. 1,11. Att. 11,21,3. Phaedr. 3,16,1 κ.ἄ. Ἀπολ.: Cato agr. 22,3 κ.ἄ. Cic. off. 3,43 κ.ἄ. Γ) γεν. α) μεταχειρίζομαι, χρησιμοποιοῶ = adhibeo. Μετὰ dot.: Plin. 36,153. Μετὰ τῆς in + αἰτ. Rhet. Her. 1,7,11 κ.ἄ. Cic. inv. 1,26. *argumentationes* in iudiciale causarum genus accommodantur 2,155. div. 2,111. Καὶ συχνάκις μετὰ dot. ἢ τῆς ad μετὰ τῶν λ. animus, studium, cura κλπ.: neque... maiori negotio animum (καὶ δὲν ἠσχολήθη μὲ σοβαρὰν ὑπόθεσιν) Suet. Aug. 98,10. nonnullam operam his studiis (ἀφιερῶ) Quint. 1,10,15. pratis et pecoribus et hortis... curam Quint. 1,12,7. his tu rogo intentionem scribentis accommodes Plin. ep. 2,5,2. β) παρέχω τι πρὸς τὸ συμφέρον τινός, χαρίζομαι τινι. Μετὰ dot.: accommoda mihi paulisper eloquentiam (tuam) (χάρισέ μου, δός μου ἔπ' ὀλίγον τινὰ χρόνον τὴν εὐγλωττίαν σου) Sen. suas. 7,2 Apul. m. 6,19. 9,69. Val. Max. 5,8,3. tantum virum (τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρον) deos (ὑποκ.) accommodasse rebus humanis (οἱ θεοὶ ἐχαρίσθησαν εἰς τὰς γῆτινας ἀνάγκας [συνθήκας] προσασμόσαντες τὸν Μ. Ἀλ. εἰς αὐτὰς ἵνα τὰς κανονίσῃ κατὰ τὸ πνεῦμά των) Curt. 10, 6,6. *Reflex.* humano generi assertorem ducemque se accommodare (δίδομαι, γίνομαι ἐλευθερωτής, υπερασπιστής και ἀρχηγός) Suet. Galb. 9,4. Ἐν στενωτέρῳ ἐννοία: μεταχειρίζομαι τι ἐπὶ ὠρισμένον χρόνον. Val. Max. 1,5,4. — *Οὐδ.* εὐκόλον

ἑαυτὸν παρέχειν τινί. *peto ut ei de habitatione accommodes* (παρακαλῶ νὰ φανῆς συγκαταβατικὸς εὐάρεστος εἰς τὸ ζήτημα τῆς κατοικίας του, εἰς τὸ νὰ παρᾶσσης διαμονήν) Cic. ep. 13,2. γ) παρέχειν, διδόναι. *purpura fulgorem pictis -at uvis* (ἡ πορφύρα δίδει [δανεῖζει] τὴν λάμπην της [τὸ πορφυροῦν χρομᾶ τῆς] εἰς τὰς σταφυλὰς τὰς ὁποίας χρωματίζει) Ovid. m. 4, 398. *effigiem vulgo diis artifices -verunt* (ἀπέδωκαν) Curt. 4,7, 23 (i. κ. ἀνωτ. 10,6,6) πρβλ. κ. Tac. h. 5,5 *deum imagines mortalibus materiis in species hominum effingere.*

accommodus 3 (ἀναδρομ. σηματα. ἐπ. τοῦ *accommodo*, § 76), ἀρμόδιος, ἐπιτήδειος = *accommodatus*. Γλωσσ. χρήσιμος. *valles accommoda fraudi armorumque dolis* (κοιλὰς λοχιάς, ἐπιτηδεία κατάλληλος πρὸς ἐνέδρας πολεμικὰς) Verg. A 11, 522 (πρβλ. καὶ Stat. Theb. 10,192) Stat. Th. 6,615 κ.ά.—'Ἐπὶ προσώπων σπαν. (μετὰ δοτ. πραγμ.) Macr. somn. 1,2,5.

ac-corporo 1 ἐνσωματῶ. *Μιτρο.* alqd alicui rei προστίθημι τινί τι, ἐνῶ (ἐνώνω) Amm. 16,8,11.

ac-crēdo (adcr-), didi 3 πιστεύω (εἶμαι διατεθειμένος νὰ πιστεύσω). alicui καὶ alicui alqd. quisnam istuc adcredat tibi? Plaut. As. 627. facile hoc -ere possis Lucr. 3,856. tibi nos adcredere par est Hor. ep. 1,15,25. accredis huic fabulae? Apul. m. 1,20. Col. 1,1,4. Ἄπολ.: Cic. Att. 6,2,3. Nep. Dat. 3,4.

→ Ἀρχαῖκ. ἐνεστ. ὑποτ. *adcreduas* Plaut. As. 854.

accreduas, i. *accredo* τέλ.

ac-crēscō (ad-cr-), crēvi, crētum 3 1. (ἐπ.)αυξάνομαι, ἐπαυξάνω, ἐπίδοσιν λαμβάνω, ὀγκοῦμαι (ἐπὶ ἀφηρησμ. καὶ συγκρο.). *valetudo decrescit* (ἡ ὑγεία ἐλαττοῦται) *adcrescit labor* (ἡ ἐργασία αὐξάνει) Plaut. Curc. 219. *amicitia incepta a parvis cum aetate* (μὲ τὴν πάροδον τῆς ἡλικίας) *adcrevit* Ter. Andr. 539. *invidia accrevit privato* (= tibi si privatus fuisses, mansisses) *quae minor esset* Hor. s. 1,6,26. *postquam in dies* (ὀσημέραι, ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν) *dolores -ere sensit* Nep. Att. 21,4 κ.ά. *flumen... subito -crevit* Cic. inv. 2,97 (πρβλ. ἐπὶ ποταμοῦ, θαλάσσης κ.ά. πραγμ. Mel. 1,54. 2,84. Plin. 5,57. 16,238. Tac. Agr. 10,7. ann. 1,19,1. 2,8,3. Col. 3,18,6). Ἐπὶ σωματικῆς ἀναπτύξεως: ἡλικιοῦμαι, μικρὸν κατὰ μικρὸν ἀναπτύσσομαι, αἰξάνομαι. Plin. 7,76. Stat. Th. 4,355. Quint. 1,2,1 κ.ά. *urūca accrescit... araneo accreta* (ἡ κάμπη ἀναπτύσσεται προσπεφυκυῖα [περιτετυλιγμένη] εἰς τὸν βόμβυκα [τὸ κοκκοῦλι τῆς]) Plin. 11,117. 2. προστίθεμαί τινι (ἐπὶ πραγμ.). Cato orig. frg. 93. Tac. ann. 13, 31,3: *in partem pretii vectigal emptoribus adcrecebat* (εἰς τὴν τιμὴν τῆς πωλήσεως ἐπέπιπεν εἰς βάρος τῶν ἀγοραστῶν [τὸ καταργηθὲν τέλος]). *pes citus* (sc. *iambus*); unde (ἔξ ἧς ταχύτητος) *etiam trimetris -ere* (= *adici*) *iussit nomen iambeis* (τὸ *iambeis* οὐδ. οὐσ. *δθεν* ἧς ἔνεκα ταχύτητος) ἔκαμε ὁ *iambos* νὰ προστεθῆ εἰς τὰ *iambeia* [= τοὺς *iambi-*

κοὺς στίχους] τὸ ὄνομα τῶν τριμέτρων) Hor. ars. 252 (ἔλλξις κατὰ τὸ mihi est nomen Marcus πρβλ. Hor. s. 1,3,57-58). Phaedr. app. 10,14. Plin. ep. 2,8,3.

accrētio, ὄνις, θ. αὐξη, (ἐπ)αύξησις, ἐπίδοσις ἀντ. deminutio (μείωσις). accretio et deminutio luminis (τοῦ φωτός, τοῦ φέγγους [τῆς σελήνης]) Cic. Tusc. 1,68. **ἄ.λ.**

accrētus, ἰ. accresco.

accubātio *Cic. off. 1,128 (ν. accubatio [i.λ.]).

accubatio, ὄνις, θ. ἡ ἐπὶ δεῖπνον κατάκλισις ἐπὶ τοῦ triclinium (i.λ.) κατὰ τὸ ὄμ. ἔθος. Cic. nat. d. 1,94. off. 1,128 (i. accubatio). bene maiores 'accubitionem epularem amicorum' convivium nominaverunt (δρθῶς οἱ πρόγονοι τὸ ἀνακεῖσθαι δειπνοῦντα, τὸ συμπαρακαθῆσθαι ἐν τραπέζῃ δειπνητικῇ συμβίωσιν ὀνόμασαν) Cic. Cato 45. (Οἱ Ἕλληνες ἐκάλεσαν τοῦτο συμπόσιον [= compotationem] ἢ σύνδειπνον [= concenationem]).

accubitum, ἰ, οὐ. ἀνάκλιτρον (σοφᾶς) δειπνητικόν. Isid. 20,1,2 (πρβλ. κ. αὐτ. 15,3,8 κ. accubitus 1).

accubitus, ūs, ἄ. 1.—accubitio. Varr. (π. Isid. 20,11,16. Πρβλ. καὶ Isid. 15,3,8 κλίνη lectus vel accubitus dicitur [= δ ἀκκούβιτος ed. Diocl. 19,23]). 2. τὸ παρακεῖσθαι, τὸ εὐρίσκεισθαι πλησίον τινός. Phlegyan aeterno accubitu premit (τὸν Φλεγύαν [ἢ σκληρὰ Μέγαιρα] πιέζει διαρκῶς εὐρίσκομένη παρὰ τὸ πλευρόν του) Stat. Th. 1,712.

ac-cubo (adc-), -, -, 1 A) γεν.

προσανακλίνομαι, κατακλίνομαι, παρακάθημαι, παράκειμαι. quoi (= cui) bini custodes semper totis (= omnibus) horis accubant *Plaut. Mil. 212 (νῦν occubant = φυλάτουν ὡς φρουροί, φρουροῦσι). Furiarum maxima (sc. natū πρβλ. Εὔρ. I. T. 963 πρόσβειο' ἤπερ ἦν Ἐρινύων) iuxta accubat Verg. A 6,605. Nep. Ages. 8,3 (κατακλίνομαι [ἐπὶ τῆς ἄμμου ἐν τῇ ἀκτῇ]). accubantes effodiunt *Melinum* (ψιμμύθιον τῆς Μήλου ἐξορύττουσιν ἡσυχῶς κατακλιόμενοι) Plin. 35,37 πρβλ. Plaut. Most. 855. Liv. 24,16,18. 25,39,8 κ. ἄ. ἄ.— Ἐπὶ ἀψύχων : cadum qui nunc Sulpicis horreis (ἀφ. τοῦ τόπου) accubabat (προσανακλίνεται, στηρίζεται κεκλιμένος ἐπὶ τῶν τοιχομάτων τῆς [ὀνομαστῆς] οἰναποθήκης τοῦ Σουλπικίου) Hor. c. 4,12,18. nemus -at umbrā (δάσος, δενδρὸν ἐπικάθηται διὰ τῆς σκιᾶς του, ἐπεκτείνει τὴν σκιάν του) Verg. g. 3,334 (πρβλ. καὶ αὐτ. A 1,165). theātrum... Tarpeio monti accubans (= adiacens προσκείμενον, ἐπερειδόμενον ἐπὶ τῶν κλιτύων τοῦ Ταρπ. ὄρους) Suet. Iul. 44,2. hostiles super... acervos... accubat Stat. Th. 12,64. tigris sub antro -at αὐτ. 10,820. ieiunae apes... favis accubantes Col. 9,14,7 καὶ μετ' αὐτ. lectum maritum accubans Apul. m. 5,6 (πρβλ. ὅμως κ. accumbat summum torum maritus Apul. m. 6,24). B) εἶδ. κατακέκλιμα ἐπὶ τοῦ τρικλινίου (*epulandi causa*), εὐωχοῦμαι. Plaut. Pseud. 1271 κ. ἄ. Ter. Eun. 728 κ. ἄ. Cic. Tusc. 4,3. Plin. 9,118. Liv. 41,2,12.

in convivio Nep. Pel. 3,2. apud aliquem (παρά τινι, ἐν τῇ οἰκίᾳ τινὸς ὡς ξένος, ὡς συνδαιτυμῶν, ὡς προσκεκλημένος) Cic. Att. 14,12,3. cum aliquo (παρά τινι ὡς σύντροφος) Plaut. Bacch. 81. inter sodales *Ph*, infra aliquem (ἔπειτα ἀπὸ ἄλλον [πὶὸ κάτω]) Liv. 39,43,3. Καταλαμβάνω θέσιν ἐπὶ τῆς δειληντικῆς κλίνης: accuba (λαβὲ θέσιν [κάθισε]) Plaut. Most. 341. 343. 368 (πρβλ. κ. lectum [κλίνην, κρεβάτι] maritus accubans [καταλαμβάνων θέσιν ἐπὶ τῆς...]) Apul. m.5,6. — Λαμβάνω μέρος, παρευρίσκομαι ἐν συμποσίῳ Cic. Verr. 3,23. Plin. 7,185. Suet. Iul. 49,6. Γ) κάθημαι (ἐπὶ πολὺν χρόνον, τραπεζῶνομαι) καὶ εἶτα σύνειμι, συγκαθεύδω, συγκοιμῶμαι. Plaut. Bacch. 72. 454 κ. ἄ. Suet. Vesp. 21,2 (ἐπὶ κακῆς σημασίας).

→ Prop. 1,3,3 accubuit (ἀνήκει εἰς τὸ accumbo (ἰ. λ.).

accubuō, ἐπιρρ. (εὐτράπελος σχηματισμὸς κατὰ τὸ προηγούμενον ἐν τῷ αὐτῷ στίχῳ assiduo), ἐν στάσει ἀνθρώπου κεκλιμένου (κοντὰ πλάϊ πλάϊ) Plaut. Truc. 422. ἄ.λ.

ac-cūdo, —, —, 3 (κυρ. ἐπὶ νομισμάτων κόπτω ἐπὶ πλέον, ἰ. cudo). *μτφρ.* προστίθημι εἰς χρηματικὸν ποσὸν ἐπὶ πλέον τι (δίδω ἐπὶ πλέον ἑνὸς ποσοῦ), iam dantur septem et viginti minae... tris minas accudere etiam possum ut triginta sient (= sint) Plaut. Merc. 432. ἄ.λ.

ac-cumbo (adc-), cubuī, cubitum 3 ἀνακλίνομαι, ἔξαπλόνομαι (ἀντ. sedēre, ambulare). cave... ne prius in via accumbas (ἀσσεύω)

Plaut. Most. 326. Nep. Ages. 8,2 (κατακλίνομαι ἐν ὑπαίθρῳ). "Οθεν 1. κατακλίνομαι ἐπὶ δεῖπνον α) μετ' αἰτ. mensam Lucil. 384. epulandi gratiā mensam Acc. trag. 217. mensulam Apul. m. 2,11. β) ἀπολ.: ite intro accubitum Plaut. Amph. 1203 (πρβλ. Plin. 8,5). Men. 225. 329. 368 (Varro Men. 521) κ. ἄ. Cic. Vat. 30. 31. 32. Sall. h. 2,70. Suet. Vesp. 5,6 κ. ἄ. γ) παρευρίσκομαι, λαμβάνω μέρος εἰς συμπόσιον. in convivio virorum Cic. Verr. 1,66 κ. ἄ. tu das epulis me accumbere divom Verg. A 1,79 (in epulo Cic. Vat. 12). Vitruv. 6,7,4. Sen. contr. 9,2,2. Δηλοῦται ἡ θέσις ὅπου κάθηται ἢ παρακάθηται τις κττ. in robore (ἐπὶ σκληρῶν ἐκ ξύλων θρανίων) accumbunt (οἱ Λακεδαιμόνιοι) Cic. Mur. 74. gramine vestitis accubere toris (ἐπὶ χλοερῶν κλινῶν, ἐπὶ τῆς χλόης) Ovid. fast. 1,402 (πρβλ. Mart. 14,135). apud aliquem (παρά τινι ὡς συνδαιτυμῶν) Plaut. Bacch. 81. in lecto Plaut. Stich. 488 (eodem lecto Liv. 28,18,5. toris Sil. 13,292. pictis... toris Mart. 14,135). non omnes possunt... superiores accumbere Plaut. Most. 767. dice (= dic) utrubi accumbamus? abi tu sane superior Plaut. Stich. 696. supra me Atticus (πρὸς τ' ἀριστερά μου) infra (πρὸς τὰ δεξιὰ μου) Verrius accubuit Cic. ep. 9,26,1. infra Eutrapelum Cythēris -buit (ἔ. ἄ. 26,2) πρβλ. κ. Suet. Cal. 25,3. Gell. 6,12,5. Μετ' αἰτ.: accumbebat summum (τιμητικὸν) torum maritus Apul. met. 6,24. potes et scor-

tum accumbas (δύνασαι νὰ λάβῃς θέσιν πλησίον τῆς ὥραιας κοπέλλας) Plaut. Bacch. 1189 (scortum accubui Plaut. Men. 476. 1142). bis ut accumbas (sc. virum τὸν σύζυγόν σου) Ovid. am. 1,4,15. cum amica sua uterque accubitum eatis (σπεύσατε νὰ τοποθετηθῆ ἕκαστος πλησίον τῆς φίλης του) Plaut. Bacch. 755. (mecum Ter. Eun. 515. tecum Bacch. 1192). utrubi accumbo? (ποῖαν θέσιν ἐκ τῶν δύο νὰ καταλάβω;) utrubi tu vis? (ὅπου προτιμᾷς;) cum ambobus volo nam ambos amo Plaut. Stich. 750.

2. κατακλίνομαι α) πρὸς ἀνάπαυσιν, καὶ ἐνίοτε κεῖμαι, κοιμῶμαι. Ἄπολ. καὶ ἄλλως: qualis... accubuit primo... somno (ἡ Ἄνδρομέδα) Tib. 1,3,3. Prop. 4,4,67. β) πρὸς σαρκικὴν δουλίαν. huic... accubuit noster puer Tib. 1,9,75. Romana accumbes prima puella Iovi (θὰ εἶσαι ἡ πρώτη Ῥωμαία πρὸς θὰ γίνῃς σύνευνος τοῦ Διὸς) Prop. 2,3,30. 2,32,36. 3,15,12.

accumulātē, ἐπίρο. μΥ Rhet. Her. 1,17,27 (accumulo), σωρηδόν. Μτρο. ἀφθόνως, δαφιλωδ. prolixè accumulateque facere (Cic. Fl. 89) ἢ polliceri (Apu. m. 10,27).

accumulatio, ὄνις, θ. t.t. δεινδρ. τὸ περιχωννύναι τὰ δένδρα κύκλω διὰ χόματος, περιχώσις, ἐπίχωσις (l.k. accumulo 2) Plin. 17,246. **ἄ.λ.**

accumulātor (adc-), ὄνις, ἄ. (accumulo), ἐπισωρευτής, συγχομιστής. opum (πλούτου) Tac. ann. 3, 30,2. **ἄ.λ.**

ac-cumulo (adc-) 1 (ἐπὶ πραγ-

μάτων συναγομένων εἰς σωρόν), **1.** (ἐπι)σωρεύω, εἰς ταῦτο συγχομίζω. *tantos acervos pecuniae* auget addit accumulatur Cic. agr. 2,59. *arenae congeriem* (σωροὺς ἄμμου ἐπισωρεύω [ἐπὶ ἀνέμου] *Plin. 4,5 (v. adtumulantium). Ὅθεν ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ *addere* Sil. 11,143. **2.** (καλύπτω, σωρεύω), ἐπισωρεύω. *animam nepotis... donis* (ὑπερπληρῶ ἀφθόνως δώροις, τιμῶ πλουσίαις τιμαῖς τὴν...) Verg. A 6,885. *accumulat curas filia parva meas* (ἐντείνει, ἐπισωρεύει [παραμεγαλώνει] ἀνησυχίας...) Ovid. ep. 15,70. *clades* (ἐπανξάνει...) Stat. Th. 4,368. *maximas hic fastis atur honos* (αὐτὴ εἶναι ἡ ὑψίστη τιμὴ πρὸς προσγίνεται εἰς τὸ ἡμερολόγιον) Ovid. fast. 2, 122.—Ὅς t.t. δεινδρ. ἐπιχώννυμι (l. l. accumulatio), *radices* (vineas, arbores) Pl.—Μτρο. : (ἐπ)αυξάνω = *augeo*. *caedem caede* Lucr. 3,71.

accūrassis, l. accuro τέλ.

accūrātē (adc-), ἐπίρο. μΣ (Ci C N L κ.ἄ.) κ. Υ (Ci Su Pe Ap), ἐπιμελῶς, μετὰ προσοχῆς = *diligenter, studiose, cogitate, parate* (τίθεται καὶ ἠνωμένως *accurate et diligenter, -e et exquisite, -e cogitateque*). *hoc accurate agatur* Plaut. Capt. 226. *accuratius loqui cum aliquo* Cic. epist. 7,5,2 (ἐπίσης -e dicere, disserere, disputare, scribere, perscribere, facere, tractare, administrare monere κλπ.) Ci, -e alqm fallere (μετὰ προφυλάξεως, ἐπιδεξίως) Ter. Andr. 494. *accuratissime tutari causam* (ὑπερασπι-

ζομαι ὑπόθεσιν) Cic. epist. 17,2. -issime (μετὰ μεγίστης εὐγενείας, φιλοφροσύνης = comiter, benigne) recipere Sall. Iug. 16,3 κ. 103,5. accurate... (ἀκριβῶς, μετ' ἀκριβείας) certiozem facere Nep. Att. 20,4. corpus -issime abluere Ap, -ius aedificare (μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας, ἐπιμελέστερον τοῦ συνήθους) Caes. gall. 6,22,3. vir accuratissime doctus atque eruditus Apul. apol. 42,6.

accūrātio, ὄπισ, θ. (accuro), μεγάλη φροντίς, ἐπιμέλεια, ἀκριβεία, προσοχή = diligentia. magnitudinem vocis amplificat accuratio *Rhet. Her. 3,20. in inveniendis componendisque rebus mira accuratio Cic. Brut. 338.

accūrātus 3, PAdi. μΣ (Ci, L) Y (Ci, Ta) ἐπὶ πραγμάτων ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ πάντοτε μετὰ παθητικῆς ἐννοίας, ἐπὶ προσώπων ἀντ' αὐτοῦ ἐπὶ ἐνεργητικῆς σημασίας γίνεται χοῆσις τοῦ diligens ἢ religiosus (ἀκριβῆς, εὐσυνείδητος) ὡς ἐπιθετ. διορ. (π.χ. homo, scriptor, poeta κτ. Cic. Att. 6,1,18. Brut. 44. 60) = μετὰ προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας ἐπεξεργασμένος (= diligenter paratus κλπ.), ἐπιμελής, ἀκριβῆς κτ. Ci (συχν.) L Ta. malitiam accuratam (ἀπάτην [φάρσα] ἐπιδεξιῶς [καλῶς] μελετημένην) Plaut. Truc. 473 (μόνον ἐνταῦθα παρὰ ποιηταῖς). oratio -a (ὕφος λόγου ἐπιμελημένου) Ci πρβλ. κ. Cic. Att. 7,8,4. Tac. dial. 14,3: -issimus sermo. oratio L, -is precibus (διὰ δεήσεων μετ' ἀκριβείας γενομένων) Plin. pan. 3. -ae et medi-

tatae commentationes (ἀσκήσεις, γυμνάσματα [δητορικά]) Cic. de or. 1,257. -issimae litterae (ἐπιστολὴ τὰ μάλιστα διεξοδικὴ εἰς λεπτομερείας, λίαν λεπτομερῆς) Cic. Att. 13, 45,3 (πρβλ. Sen. ep. 75,1). cultus corporis (περιεργος ἐνδύσεως τρόπος, στολὴ ἢ ἱματισμὸς ἐξεζητημένος) Gell. 1,5,1. dilectum accuratiorē habere (στρατολογίαν ἀπαιτοῦσαν μεγαλύτεραν ἐπίβλεψιν καὶ φροντίδα) Liv. 5,37,3.

ac-cūro (adc-) 1 ἐπιμελοῦμαι τι-νος, φροντίζω τι, ἐπιμελῶς, σπουδῆ πράττειν τι (ἐπιμελῶς καὶ πεφροντισμένως παρασκευάζω, πράττω τι) P (λίαν συχν.) Ter. Cic. Col. (ἄπαξ), μτγν. (συχν.): victum et cultum humanum domi sub tecto Cic. frg. (π. Col. 11 praef. 2). nobis... prandium accuratier Plaut. Men. 208. aliquam rem P, pensum suum (ἐπιτελεῖν ἀκριβῶς τὸ καθήκον, τὸ προσταχθὲν ἐπιμελῶς περαίνειν) P, ego intus quod factost opus volo accurare Plaut. Cas. 588. quod in se fuit accuratum habuit quod posset mali facere in me (ἔβαλεν, ἔθεσεν εἰς ἔργον ὃ τι ἐξηρτάτο ἀπ' αὐτὸν διὰ τὰ μοῦ κάμη [πάν] ὃ τι ἡδύνατο κακὸν) Plaut. Bacch. 550. advenientes hospites (τοὺς προσερχομένους ξένους φιλοφρόνως ξενίζω, φιλοξενῶ, περιποιούμαι) P, melius -antur quae consilio geruntur quam quae sine consilio administrantur Cic. Inv. 1,58 (μόνον ἐνταῦθα). Σύντ.: α) ἀπολ.: Plaut. Mil. 805. Poen. 669. Apul. apol. 87,3. β) μετὰ τοῦ ut+ὑποτ. ἢ μεθ' ἀπλῆς ὑποτ. Plaut.